

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. N.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 11 grudnia 2020 r.

oraz na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rawiczu

z dnia 15 lutego 2021 r.

sygn. akt I C 444/18

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej;
3. oddala zażalenie;
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 225 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rawiczu, wyrokiem z 11 grudnia 2020 r., w sprawie z powództwa J. N. przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.:

1. oddalił powództwo,
2. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł z tytułu kosztów postępowania.

Następnie, na skutek zażalenia pozwanego, Sąd Rejonowy w trybie przewidzianym w art. 395 § 2 k.p.c. postanowieniem z 15 lutego 2021 r., a sprostowanym postanowieniem z 11 marca 2021 r., zmienił postanowienie z 11 grudnia 2020 r. – zawarte w punkcie 2. wyroku – w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 6.881,29 zł z tytułu kosztów postępowania.

Szczegółowe ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji oraz związane z nimi rozważania prawne zostały zawarte w uzasadnieniu orzeczenia (k. 247-251 akt).

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się powód, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a polegający na uznaniu, iż prace polowe wykonane przez W. H. na rzecz powoda, opisane na fakturze (...) nie miały związku z wypadkiem powoda i jego niezdolnością do pracy, w szczególności, że wykonywane były przed wypadkiem z dnia 4 sierpnia 2017 r. oraz że wykonywane były także po wrześniu 2017 r.,
- naruszenie art. 233 §1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez błędną ocenę zeznań W. H., bezzasadne odmówienie wiarygodności istotnej części zeznań K. D. i zeznań powoda, nadto zupełnie błędne przyjęcie (na podstawie doświadczenia życiowego), że powód nie był w stanie samodzielnie wykonać prac w gospodarstwie rolnym w zakresie wskazanym na fakturze.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 11.572,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 8 lutego 2018 r. do dnia zapłaty i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelujący ewentualnie wniósł także o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powoda, pozwany wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Zażalenie od postanowienia z 15 lutego 2021 r. wywiódł powód, zaskarżając je w całości. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez obciążenie pozwanej kosztami postępowania w całości, w tym zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda poniesionych kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za wszystkie instancje (także w zakresie postępowania zażaleniowego).

W zażaleniu podniesiono, że zaskarżone postanowienie pozostaje w ścisłym związku ze złożoną apelacją powoda i sprowadza się do naruszenia art. 98 k.p.c. będącego konsekwencją błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i w konsekwencji niezasadnego oddalenia powództwa.

W odpowiedzi na zażalenie powoda, pozwany wniósł o oddalenie zażalenia w całości, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oraz zażalenie powoda okazały się bezzasadne.

Na wstępie Sąd Okręgowy zauważa, że niniejsza sprawa na skutek zmiany ustawy kodeks postępowania cywilnego podlegała ostatecznie rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Z tego względu, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., sąd drugiej instancji, który nie przeprowadził postępowania dowodowego, sporządza uzasadnienie wyroku zawierające jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelujący w swojej apelacji zarzucał Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a polegający na uznaniu, iż prace polowe wykonane przez W. H. na rzecz powoda, opisane na fakturze (...) nie miały związku z wypadkiem powoda i jego niezdolnością do pracy.

W judykaturze powszechnie się przyjmuje, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok SA w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., I ACa 1303/05 LEX nr 214251, wyrok SN z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.,).

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że Sąd I instancji rozstrzygając sprawę w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i tym samym nie naruszył przepisu art. 233 k.p.c. Wymaga podkreślenia, że dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów cechuje dostateczna wszechstronność i staranność. W uzasadnieniu orzeczenia w należyty sposób wyjaśniono przyczyny obdarzenia poszczególnych dowodów przymiotem wiarygodności, bądź odmowy udzielenia im takiego przymiotu choćby w części.

Ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji Sąd odwoławczy akceptuje i poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne na podstawie art. 382 k.p.c. Poczynione ustalenia nie zostały skutecznie wzruszone przez apelującego.

Należy podkreślić, że zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budzi w szczególności dokonana przez Sąd I instancji ocena zeznań świadka W. H. - świadczącego na rzecz powoda usługi rolnicze. Z pierwszej części zeznań świadka złożonych, jak wskazał sąd, spontanicznie i w oparciu o posiadane notatki wynika, że „balotowanie miało miejsce już na przełomie lipca i sierpnia”. Świadek zapisywał sobie na fiszkach o której godzinie wjeżdża w pole i zjeżdża z pola. Dopiero na skutek pytań formułowanych przez pełnomocnika powoda świadek, odnosząc się do balotowania zeznał, że „raczej” było to w sierpniu. W ocenie Sądu, odwoławczego zważywszy na spontaniczność wskazanej powyżej części zeznań świadka i brak precyzyjnej i jednoznacznej odpowiedzi na pytanie udzielone przez pełnomocnika powoda co do terminu, w którym powód zlecił wspomniane prace, uzasadniona jest ocena zeznań tego świadka w takim kształcie jak dokonał jej Sąd I instancji, co ostatecznie miało istotny wpływ na ocenę zeznań świadka K. D. oraz powoda, a w konsekwencji również na treść dokonanego rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy doszedł bowiem do przekonania, że dokonana przez świadka usługa nie miała związku z występującą u powoda niezdolnością do pracy. Stwierdzenie świadka o rozpoczęciu prac na przełomie dwóch miesięcy – lipca i sierpnia, nie przeczy twierdzeniu, iż prace te były wykonywane również w sierpniu i to po wypadku powoda. Zaoferowany przez powoda materiał dowodowy nie pozwala jednak na wyprowadzenie wniosku, że świadek W. H. rozpoczął prace dopiero po dniu 4 sierpnia 2017 r. oraz że wykonywanie przedmiotowych prac przez świadka spowodowane było wyłącznie doznany przez powoda urazem. Wbrew twierdzeniom apelującego rozumowanie Sądu przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie jest pozbawione logiki.

W świetle powyższego, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zeznań świadka W. H. oraz ocena pozostałych dowodów w tym zeznań świadka K. D. i powoda J. N. nie budziła zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd Okręgowy podziela również opartą na doświadczeniu życiowym argumentację Sądu I instancji co do możliwości samodzielnego prowadzenia przez powoda gospodarstwa rolnego o powierzchni około 30 ha.

Reasumując wskazać należy, że powód nie wykazał jakoby wydatki poniesione w związku ze zleceniem usług rolniczych firmie (...) pozostawały w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 4 sierpnia 2017 r.

Prawidłowość zaskarżonego orzeczenia implikowała również zasadność wydanego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Powództwo zostało oddalone w całości, a zatem w świetle zasady odpowiedzialności za wynik procesu przewidzianej w art. 98 k.p.c. to powód jako strona przegrywająca postępowanie w całości i powinien ponieść koszty procesu. Powód wszczynając postępowanie winien się liczyć z obowiązkiem

pokrycia kosztów procesu strony przeciwnej w przypadku jego przegrania. Charakter przedmiotowej sprawy oraz przeświadczenie powoda o słuszności roszczenia nie może stanowić dostatecznej podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. i nieobciążenia powoda kosztami procesu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że orzeczenie Sądu Rejonowego odpowiada prawu, a zatem na mocy art. 385 k.p.c. należało oddalić apelację powoda jako bezzasadną. Z kolei na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. oddaleniu jako bezzasadne podlegało zażalenie powoda, albowiem orzeczenie Sądu Rejonowego również w zakresie kosztów postępowania jest prawidłowe.

Kosztami postępowania zażaleniowego należało obciążyć powoda, jako przegrywającego to postępowanie. Sąd Okręgowy zasądził zatem na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. od powoda na rzecz pozwanego kwotę 225 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz. U. 2018, poz. 265). Z kolei o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. i art. 391 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ustalone na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz. U. 2018, poz. 265).

Alina Szymanowska